

דא גזירת אורייתא

זאת חקת התורה – דא גזירת אורייתא, ובמגן אברהם סי' תקפ"ט בשם רבינו האר"י ז"ל "איתא בכתבים שראוי לכל בר ישראל לבכות על שריפת התורה שמכח זה נמסרה התורה לקליפות המקום יחזירה לנו במהרה בימינו – כתב התניא ביום הששי פ' חקת נהגו יחידים להתענות שבאותו היום נשרפו ב' קרונות מלאים ספרים בצרפת, גם בשנת ת"ח נחרבו שני קהילות גדולות באותו היום כמ"ש בסליחו' שחבר בעל השפתי כהן" ע"כ. והובא במ"ב שם סקט"ז. ומבואר בדבריו דיומא קגרים.

ומה נאמר ומה נדבר לעת כזאת דאנו רואים שריפת התורה לעינינו, והתורה נגזרת לקרעים קרעים, ואמנם בס"ד הרבה ישיבות קדושות חזרו ללימוד עם הרחקות ראויות לשמירת הגוף והנפש כמצווה ואשרי חלקן בעוה"ז ובעוה"ב, גם תהלה להשי"ת יש קיבוצים רבים של בחורי ישיבות בבתי כנסיות ובתי מדרשות, אבל בעוה"ר ישנן הרבה בחורים מסתובבים בחוצות בסכנה נוראה מחמת שהישיבות שלהם לומדות למחצה לשליש ולרביע בלא שום עול תורה, והתורה נעשית קרעים קרעים והיא צווחת אם תעזבני יום יומיים אעזבך, והבחורי ישיבות מתרגלים כל יום ויום להתרפות מהתורה וחיים בחופש גדול, והכל באמתלא של קורונה, ותחת אשר נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" מקיימין בעצמם "זאת התורה אשר תמית באהל" ומדמים בעצמן כאילו כל הלומד בישיבה ומתפלל בבית הכנסת עלול למות ד' ישמרנו ויצילנו, דברים שלא שערם אבותינו מעולם, אשר אנו אמונים למסור נפשנו על התורה במסירות נפש. ומחשש זה של הדבקות מבטלין תורה של כלל ישראל, ונפשות רבות מאבדים רוחניותן, וזהו הסכנה האמיתית בהיותם מחוץ לים התורה ומסתובבים בחוצות, ואין צריך לבאר חשש השפעת הרחוב הקלוקל, ובפרט בדור של אינטרנט דהתהום של הגיהנם פתוחה מתחתיו, וזה ממש ברי היזקא, ומשום חשש תחלואה רחוק של הדבקות מבטלין תורה מכלל ישראל וגורמים לאבד נפשות יקרות של בחורי חמד תלמידי חכמים, ששנים רבות עמלו עליהן הוריהם ומחנכיהם לגדלם לתורה ויר"ש, וגדולי ישראל צווחים ומתריעים לקבץ בכל מקום אפשרי את הבחורים בבתי כנסיות ובתי מדרשות בקבוצות קטנות ובשמירה ראויה וחלילה לבטל תורה מישראל, אבל להסתובב בחוצות בלא עול מאן דכר שמייה.

ואוי לנו שכך עלתה בימינו, ובפרט התופעה החדשה שמתחילה להתפשט בקרב בחורי ישיבות שהולכים לעבוד על חשבון הסדר ואחרי הסדר, ובפרט לעת כזאת מצאו להם פתח בזמן הקורונה שאין חיוב לבוא לישיבות ורבים נסתדרו בעבודות כאלו, וכמה קשה יהיה אח"כ להחזירם להיכלי התורה ולספסלי הישיבה ללמוד בהתמדה, צא ולמד מש"כ רבינו המשך חכמה בס"פ תרומה כשהביא שם מאמר הגמ' דכל המוסר נפשו על דברי תורה אין אומרים דבר הלכה בשמו, ומיד ביאר דכל זה בתלמוד תורה דיחיד וזל"ש "אמנם על תלמוד תורה דרבים צריך למסור עצמו למיתה ולסכן עבור זה. ואדרבא נענש יהושע מפני שלא עסק בתורה בעת המלחמה. ולכן משה שנתן נפשו על תורה של כל ישראל אמרו שלפיכך נקראת על שמו שנאמר (מלאכי ג, כב) "זכרו תורת משה עבדי" ע"כ.

וכל זה אפי' אם היה חשש סכנה בדבר, וקל וחומר בן בנו של ק"ו דרואים בחוש דלא שכיח היזקא [אף אי נימא דשכיח חיוביים], ותהלה להשי"ת נפתחו ישיבות רבות בעוה"ז וא' מהם לא נסתכן בדבר, ומה שיש חולים ונדבקין אין זה קשור כלל לישיבות כי בכל מקומות אשר ילכו מצויין חיידקי הקורונה, ואדרבה כשלא נשמרים ומסתובבים בחוצות ובשווקים עלולים לחלות יותר. הלא אמונים אנו באמונה פשוטה ותמימה דהתורה הק' היא אגוני ומצלא, והיא השומרת מכל היסורים ומחלות ודוקא כעת מבטלין מחמת חשש רחוק של מחלה, הלא זהו ממש "גזירת אורייתא", וזהו באמת מה שאמר ר' עקיבא לפפוס ומה במקום חיותינו אנו מתיראין במקום מיתתנו עאכ"כ [ברכות סא:] כי כאשר נמצאים מחוץ לישיבה מחוץ לעץ החיים הוא סכנה ודאית, וכבר העיד רבינו הגדול החת"ס זצ"ל בדרשותיו שבזמן החולירא לא שמע לעצת הרופאים לסגור הישיבה מחמת הגמ' בברכות הנ"ל, אף דשם היה ההיזק מצוי ביותר דאנשים היו נופלים ברחובות ומתים מהמחלה, ואף א' מהתלמידים לא ניזוק.

וכבר השריש לנו רבינו הגדול הגר"ח מוואלז'ין זצ"ל בנפש החיים שער ד' פל"ג וז"ל "ואמר הכתוב עץ חיים היא למחזיקים בה וגו', כי צריך האדם לקבוע בלבו וידמה בדעתו, כי אלו היה טובע בנחל שוטף ורואה לפניו בנהר אילן חזק, ודאי יאמץ כח להתאחז ולתדבק עצמו בו בכל כחו ולא ירפה ידי ויזננו אפילו רגע אחד. אחר שרק בזה תלוי עתה כל חיותו מי פתי ולא יבין שאם יתעצל ח"ו אף רגע א' וירפה ידי מהתאחז בו יטבע תיכף. כן התורה ק' נק' עץ חיים אילנא דחיי, שרק אותו העת שהאדם אחוז באהבה ועוסק ומהגה בה בקביעות. אז הוא חי החיים האמתים העליונים קשור ודבוק כביכול בחי העולמים יתב' שמו דקב"ה ואורייתא חד. ואם ח"ו יזניח תלמודו ופורש מקביעות העסק בה לעסוק בהבלי העולם והנאותיו. הוא נפסק ונכרת מהחיים העליונים וטובע עצמו במים הזדונים ר"ל כו' "

וכמה צריך האדם לתקוע ולקבוע זה הענין הנורא במחשבות לבו בל תמוט. שכל האדם וחיוו הוא רק אותו העת שהוא דבוק בתוה"ק. וכשמסלק ופורש עצמו הימנו לעסוק בנוי של זה העולם החשוך הרי הוא מסור ביד יצרו ולמה לו חיים. כי כבר נטבע במים הזדונים ר"ל ונשקע בעמקי מצולות הרע ונחשב כמות ממש גם בעודו בזה העולם, הולך מדחי אל דחי צלמות ולא סדרים ולא ידע כי בנפשו הוא. ולזאת התורה עצמה אמריה תאמר וחוטאי חומס נפשו וכמ"ש השומר לך ושומר נפשוך מאד פן תשכח את הדברים כו' וכמאמרם ז"ל ע"ז (מנחות צט ב') משל לאדם שמסר צפור דרור לעבדו א"ל כמדומה אתה שאם אתה מאבדה איסר אני נוטל ממך. וכידוע מאמרם ז"ל ע"ז בדברים רבה רפ"ד שאמר הקדוש ברוך הוא לאדם נרי בידך ונרך בידי אם שמרת את נרי אני משמר את נרך ואם לא שמרת את נרי כו' ע"ש. וכ"ה בתנחומא פ' תשא ובמדרש תהלים מזמור ז' ע"ש עכ"ל. הרי שזהו הונשמרתם ושמירת הנפש האמיתי לא להיות מחוץ לשיבות והיכלי התורה.

ורבינו הכתב סופר זצ"ל בספרו הגדול על התורה פר' משפטים עה"פ ועבדתם את ד' אלקיכם והסירותי מחלה מקרבך – וז"ל אחז"ל אין דומה יחיד העושה מצוה לרבים העושים מצוה שיתאחדו רבים לעשות מצוה אחת וזהו שאמר ועבדתם לשון רבים שלעולם טוב לעשות מצוה באגודה אחת כו' והנה לפעמים מוזיק התחברות אנשים רבים בחדר א' ויבא עי"ז לחללים רעים אלא שומר מצוה לא ידע דבר רע והמצוה מגנת ומצלת והיינו והסירותי מחלה מקרבך אף שתעבדו את ד' בחבורה המצוה תגן עליכם" עכ"ל. הרי שאנו מובטחין מהשי"ת בתוה"ק שהעושה כן לא יארע לו כל נזק.

וכל זה לא שייך לרופאים כי אינן יודעים מזה כלום ולא מאמינים בזה, ואוי להם להרופאים וההולכים בעקבותיהם שהפכו עלינו את התורה הקדושה ופירסמו אזהרות להתרחק מהספר תורה ומעצי חיים ותחת אשר נאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה" הפכו אותה לעץ מות, ומרחיקין התוה"ק מעלינו אשר עליה נאמר כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא, והיא המרפאה לכל החולאים כמבואר בעירובין נד. והפכו אותה כאילו היא סם המות ד' ירחם, וכל זה מחסרון באמונה פשוטה שהתחנכנו וגדלנו עליה, והרוחות הזרות נושבות במחנינו עד שהפכו עלינו את התורה הק' שהיא סם חיים והיא נותנת החיים, לסם המות – הלא זהו ממש שריפת התורה וגזירת אורייתא.

וכל זה בא עלינו מחמת שהתחברנו לרחוב החיצוני המושפע מכל הרוח החילונית ד' ירחם, ומתחברים עמהם ומשועבדים להם בדעותיהם הכוזבות, וישנם כתבי עת המפיצים כפירה, ומורגל בפומייהו הביטוי "ניצחנו את הקורונה" שזה כפירה ממש בבורא עולם שהכל מאתו ית' ותולים הכל בכחי ועוצם ידי, והכל מהרוח הזרה שנכנסה למחנינו עד כדי כך שאין מוחה ולא פוצה פה ומצפצף, והם מפחידים כל יום את האנשים וגורמים דכאון והיסטריה בכלל ישראל ואנשים מלאי פחד ואימה מחמת האנשים השחצנים הנותנים חיתיתם ברבים, וכל יום מפרסמים איזמים חדשים ותחזיות מפחידות ונותנים יד למסירות שהוא עוון חמור שאחריתו שאול תחתית, והם הם אשר גרמו למחלה השניה שפרצה באומרים ברבים "ניצחנו את הקורונה" והקב"ה הראה להם מי המנצח, בריה קלה יש לי [ואפי' לא בריה אלא חידק] צא וערוך מלחמה אתה. והתורה נשרפת ונשחקת במושגים חדשים וכפירה ביסודות האמונה הפשוטים, כשהרבה ישיבות הק' סגורות ומהן למחצה לשליש ולרביע, וגם אלו שפתוחות אין סדרים מחייבים ולא עול תורה ותפלות בשיבה ולא סדרי מוסר, ואין לך גזירת אורייתא גדולה מזה והתוה"ק צווחת בכל יום מחורב "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", ואנו צווחים הצילו הצילו את הנשמות והבחורים הנשרפים ונאבדים בחוץ, החזירו אותם במהרה לחיק הישיבה הק' ולבתי מדרשות ללימוד ולתפילות בציבור בתפלה ראויה ולסדרי המוסר והיראה ולא לתת לנשמות להשרף בחוצות, ומגידי השיעורים הזקנים יאמרו השיעור הכללי מרחוק וישמרו לעצמן ויעמידו תחתיהם לשיעור היומי צעירים דור הצעיר דהגיע זמנו גם ללמוד ואין להם לחוש, וגם בישיבות הק' יזהרו מאד לשמור על ההרחקות הראויות כידוע מחיוב שמירת הנפש, אבל חלילה מלבטל תורה מישראל כי זהו היזק ודאי, ובודאי מי שבטח בד' בתורה ותפלה כראוי לא יארע לו כל נזק כדברי רבינו הכתב סופר ומובטח בהבטחה של והסירותי מחלה מקרבך.

השי"ת ישמרנו מפגעי הזמן ותחלוזאיו בשמירת הגוף והנפש וירפא לנפשותינו הדוויות והכואבות, בדביקות בתוה"ק ובמתיקות התורה, ויתקיים בנו "שבתי בבית ד' כל ימי חיי לחזות בנועם ד' ולבקר בהיכלו" ויחזירנו בתשובה שלימה עדי נזכה לראות בקרוב בישועתן של ישראל ובגאולת עמו ישראל ברחמים.

כ"ד הכואב ומצפה לישועה
מושה מרדכי קארפ